

бѣше единъ триумфаленъ маршъ — както се писа за това — но по-скоро приличаше *на едно надпрѣварване напредъ!*

Върху тѣзи замързнали и прокопани напредъчно пѣтища, — пѣхотата, кавалерията и артилерията отиваха като хора безъ кѣнки по леда. . . . Зимнитѣ подкови бѣха изпонаранили 30 на 100 отъ нещастнитѣ кавалерийски и артилерийски коне, които изглеждаха толкова по-измършавѣли и за това, че храна за тѣхъ почти не е било възможно да имъ се намѣри и даде въ тази съвършено опустошена страна.

Особенно пѣкъ трудно бѣше движението на артилерията, поради което войскитѣ биваха принудени често да спиратъ, да я дочакватъ за да не остане твърдѣ много назадъ. Като погледнѣше човѣкъ на артилерията и кавалерията, неволно се запитваше дали тѣ биха могли да издържатъ похода до край!

Положението на другитѣ корпуси, които азъ не видѣхъ, трѣбвало би да бжде въ още по-лошо състояние, защото тѣ имаха по-голямъ пѣтъ за прѣминаване и освѣнтъ това — да даватъ и частни боеве.

Въ такова едно състояние на измора и разстройство, разхвърлена на единъ фронтъ на повече отъ 300 километра, руската операционна армия дебушира отъ Балканитѣ, спусна се въ долината на Марица, гдѣто настигна и атакува Сюлейманъ-паша въ околноститѣ на Пловдивъ.

Често ми се е случвало да чета слѣдующето:

«Тази разхвърленность на руската армия не може да се смѣта за грѣшка, защото прѣдъ себе си тя имаше само едни неустроени тѣлпи-бѣглени».

Това е една твърдѣ груба грѣшка; войскитѣ съ които ние тогава разполагахме (около 130 баталиона и 120 орджия приблизително), съвсѣмъ не прѣдстав-